

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jana Passera a soudců JUDr. Michala Mazance a Mgr. Davida Hipšra v právní věci žalobce: **OBAL CENTRUM, s. r. o.,** se sídlem Veská 35, Sezemice, zastoupeného JUDr. Františkem Hanákem, advokátem se sídlem Poličská 149, Hlinsko v Čechách, proti žalovanému: **Finanční ředitelství v Hradci Králové,** se sídlem Horova 824/17, Hradec Králové, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2010, čj. 3154/10-1200-602944, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 10. 2. 2011, čj. 31 Af 83/2010 - 44,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žalobce **nemá právo** na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

III. Žalovanému **se nepřiznává** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

1. Finanční úřad v Pardubicích dodatečným platebním výměrem ze dne 19. 10. 2005, čj. 180985/05/248912/3009, doměřil žalobci daň z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000 ve výši 648 210 Kč.

2. Žalovaný rozhodnutím ze dne 4. 5. 2010, čj. 3154/10-1200-602944, snížil dodatečně vyměřenou daň na částku 561 410 Kč. Žalovaný rozhodl ve věci znovu poté, kdy jeho předchozí rozhodnutí bylo zrušeno v pořadí již třetím rozsudkem vydaným v dané věci Krajským soudem v Hradci Králové (čj. 31 Ca 146/2008 - 186). Předchozí dvě zrušující rozhodnutí krajského soudu (ze dne 21. 6. 2007, čj. 31 Ca 232/2006 - 57, a ze dne 13. 2. 2009, čj. 31 Ca 146/2008 - 120) byla na základě kasačních stížností podaných

žalovaným zrušena Nejvyšším správním soudem (rozsudky ze dne 14. 7. 2008, čj. 8 Afs 70/2007 - 102, a ze dne 26. 10. 2009, čj. 8 Afs 32/2009 - 157, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

II.

3. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 5. 2010 žalobou u Krajského soudu v Hradci Králové, který ji rozsudkem ze dne 10. 2. 2011, čj. 31 Af 83/2010 - 44, zamítl.

4. Krajský soud nepřisvědčil námitce, že lhůta pro doměření daně podle § 47 zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“), marně uplynula dne 8. 3. 2008. Běh prekluzivní lhůty se totiž stavěl v průběhu předchozího soudního řízení v dané věci, a to včetně řízení o kasačních stížnostech.

5. Pokud žalovaný doručil napadené rozhodnutí žalobci dne 10. 5. 2010 (podle tvrzení žalobce dne 11. 5. 2012), doručil jej v rámci prekluzivní lhůty, protože běh této lhůty skončil až dne 13. 5. 2010.

III.

6. Žalobce (stěžovatel) brojil proti rozsudku krajského soudu kasační stížností z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

7. Stěžovatel namítl, že se prekluzivní lhůta pro vyměření či doměření daně nestaví v průběhu řízení o kasační stížnosti. Poté, kdy krajský soud zrušil předchozí rozhodnutí žalovaného jako nezákonné a vrátil mu věc k dalšímu řízení, byl žalovaný povinen konat, přestože napadl rozsudky krajského soudu kasačními stížnostmi (viz usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 4. 2007, čj. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS). Byl-li žalovaný povinen pokračovat v řízení, musela běžet prekluzivní lhůta podle § 47 odst. 2 daňového řádu. Tato lhůta plynula i během řízení o kasačních stížnostech a uplynula dne 8. 3. 2008, tedy dříve, než nyní napadené rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci.

IV.

8. Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti plně odkázal na rozsudek krajského soudu.

V.1

9. Při předběžném posouzení věci se osmý senát zabýval otázkou, zda se stavění běhu lhůty ve smyslu § 41 s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. vztahuje i na řízení o kasační stížnosti. Přiklonil se přitom k závěru, že v souladu s východisky nastavenými rozšířeným senátem v usnesení čj. 2 Ans 3/2006 - 49, jimž odpovídal i rozsudek ze dne 15. 8. 2008, čj. 5 Afs 4/2008 - 108, není přiměřené použít § 41 s. ř. s. na řízení o kasační stížnosti žalovaného správního orgánu poté, kdy bylo jeho rozhodnutí zrušeno krajským soudem, a správní orgán byl povinen pokračovat v řízení. Respektování právního názoru rozšířeného senátu a argumentace soudu v rozsudku čj. 5 Afs 4/2008 - 108 by však směřovaly k popření právního názoru vyjádřeného v rozsudcích ze dne 14. 5. 2009, čj. 9 Afs 75/2008 - 46, a ze dne 12. 5. 2010, čj. 8 Afs 58/2009 - 65. Naopak respektování právních závěrů vyjádřených v obou posledně citovaných rozsudcích by vedlo byť i nepřímo k faktickému popření

právního názoru vyjádřeného v usnesení rozšířeného senátu, a také k popření argumentačních východisek vyjádřených v rozsudku čj. 5 Afs 4/2008 - 108.

10. Osmý senát proto usnesením ze dne 30. 8. 2011, čj. 8 Afs 29/2011 - 69, předložil věc k posouzení rozšířenému senátu podle § 17 s. ř. s. Rozšířený senát rozhodl usnesením ze dne 18. 9. 2012, čj. 8 Afs 29/2012 - 78, a vrátil věc k projednání a rozhodnutí osmému senátu.

V.2

11. Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

12. Kasační stížnost není důvodná.

13. Nejvyšší správní soud nepřisvědčil námitce, že se prekluzivní lhůta pro vyměření či doměření daně nestaví v průběhu řízení o kasační stížnosti. Rozšířený senát v usnesení čj. 8 Afs 29/2012 - 78 uzavřel, že „*§ 41 s. ř. s. dopadá také na řízení o kasační stížnosti, a to bez ohledu na to, jak o žalobě rozhodl krajský soud. Po dobu řízení o kasační stížnosti se tak tedy v souladu s § 41 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. staví běh prekluzivní lhůty podle § 47 starého daňového řádu.*“ Osmý senát je právním názorem vysloveným v uvedeném usnesení rozšířeného senátu vázán. Na plné odůvodnění tohoto rozhodnutí pro stručnost odkazuje.

14. Krajský soud proto nepochybil, pokud uzavřel, že daň byla stěžovateli pravomocně doměřena v rámci prekluzivní lhůty stanovené v § 47 daňového řádu.

15. Pro přehlednost pak zdejší soud považuje za vhodné podrobně popsat jednotlivé časové úseky průběhu prekluzivní lhůty v posuzované věci:

16. Prekluzivní lhůta k doměření daně z příjmů právnických osob za zdaňovací období roku 2000 začala běžet dne 1. 1. 2001 (§ 47 odst. 1 ve spojení s § 14 odst. 6 daňového řádu ve znění do 31. 12. 2009; ve vztahu ke stanovení počátku této lhůty viz usnesení rozšířeného senátu ze dne 12. 1. 2011, čj. 5 Afs 15/2009 - 122, č. 2229/2011 Sb. NSS, a nález Ústavního soudu ze dne 2. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1611/07, č. 211/2008 Sb. ÚS).

17. Běh prekluzivní lhůty byl přerušen v souladu s § 47 odst. 2 daňového řádu zahájením daňové kontroly dne 28. 4. 2003 (srov. např. rozsudek ze dne 6. 4. 2011, čj. 1 Afs 106/2010 - 95). Nová tříletá prekluzivní lhůta tedy začala běžet dne 1. 1. 2004.

18. Běh prekluzivní lhůty se stavěl od 4. 12. 2006 do 20. 7. 2007. Ke stavění předmětné lhůty došlo v důsledku žaloby, která byla krajskému soudu doručena dne 4. 12. 2006. Rozhodným datem pro počátek stavění lhůty podle § 41 s. ř. s. je datum, kdy byla žaloba doručena soudu, protože tímto dnem je zahájeno soudní řízení (viz § 32 s. ř. s.). Do 4. 12. 2006 uběhly z prekluzivní lhůty 2 roky 11 měsíců a 3 dny, zbývalo tedy 28 dnů. Rozhodným okamžikem pro konec stavění lhůty je pak den nabytí právní moci rozsudku soudu. Rozsudek krajského soudu čj. 31 Ca 232/2006 - 57 nabyl právní moci dne 20. 7. 2007.

19. Dále běh prekluzivní lhůty pokračoval od 21. 7. 2006 do 31. 7. 2006, tedy po dobu 11 dnů, které uplynuly mezi nabytím právní moci rozsudku čj. 31 Ca 232/2006 - 57 (20. 7. 2007) a doručením kasační stížnosti žalovaného krajskému soudu (1. 8. 2007).

20. Běh prekluzivní lhůty se znovu stavěl od 1. 8. 2007 do 10. 3. 2009, po dobu řízení o kasační stížnosti žalovaného, která byla doručena krajskému soudu dne 1. 8. 2007, a po dobu řízení před krajským soudem, které bezprostředně navazovalo na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 70/2007 - 102. Rozsudek krajského soudu čj. 31 Ca 146/2008 - 120 nabyl právní moci dne 10. 3. 2009. Z prekluzivní lhůty zbývalo 17 dnů.

21. Prekluzivní lhůta opět běžela od 11. 3. 2009 do 17. 3. 2009 (tedy po dobu 7 dnů), tj. po nabytí právní moci rozsudku krajského soudu čj. 31 Ca 146/2008 - 120 (10. 3. 2009), do doby doručení kasační stížnosti žalovaného krajskému soudu (18. 3. 2009).

22. Běh prekluzivní lhůty se dále stavěl od 18. 3. 2009 do 3. 5. 2010, tj. po dobu řízení o kasační stížnosti žalovaného, která byla doručena krajskému soudu dne 18. 3. 2009, a po dobu řízení před krajským soudem, které bezprostředně navazovalo na zrušující rozsudek Nejvyššího správního soudu čj. 8 Afs 32/2009 - 157. Rozsudek krajského soudu čj. 31 Ca 146/2008 - 186 nabyl právní moci dne 3. 5. 2010.

23. Po nabytí právní moci rozsudku čj. 31 Ca 146/2008 - 186 zbývalo žalovanému z prekluzivní lhůty 10 dnů pro vydání pravomocného rozhodnutí. Žalovaný vydal předmětné rozhodnutí dne 4. 5. 2010, toto rozhodnutí bylo stěžovateli doručeno dne 11. 5. 2010, čímž byla předmětná daň pravomocně vyměřena. Dnem nabytí právní moci rozhodnutí odvolacího orgánu ve věci vyměření či doměření daně, který je v případě zamítnutí odvolání zároveň dnem nabytí právní moci (dodatečného) platebního výměru správce daně, se totiž rozumí den doručení tohoto rozhodnutí daňovému subjektu (viz např. rozsudek ze dne 31. 7. 2008, čj. 5 Afs 6/2008 - 110, č. 2359/2011 Sb. NSS).

24. Nejvyšší správní soud uzavřel, že rozhodnutí žalovaného nabylo právní moci v rámci tříleté prekluzivní lhůty, která uplynula dne 13. 5. 2010.

25. Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že krajský soud nesprávně vycházel při počítání běhu prekluzivní lhůty a jejího stavění podle § 41 s. ř. s. z data podaní žaloby či kasační stížnosti, namísto data doručení. Toto pochybení krajského soudu však nemělo vliv na zákonnost jeho rozhodnutí, protože v posuzované věci se data podání žaloby a kasačních stížností, které byly rozhodné pro počítání prekluzivní lhůty, shodovala s daty doručení (žaloba byla podána i doručena dne 4. 12. 2006, první kasační stížnost žalovaného byla podána i doručena 1. 8. 2007 a druhá kasační stížnost byla podána i doručena dne 18. 3. 2009).

26. Nejvyšší správní soud neshledal napadený rozsudek krajského soudu nezákonným, proto kasační stížnost zamítl (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

27. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti příslušelo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, protože mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 28. listopadu 2012

JUDr. Jan Passer
předseda senátu